

“ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା”

ଆଜି ଦିଲ୍‌ବାଲା ପିତା ନିଜର ସ୍ନେହୀ ତଥା ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହିତ ବାଞ୍ଛାଳୀପ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଦିଲ୍‌ବାଲା ବାବା ନିଜର ସଜା ଦିଲ୍‌ବାଲା ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ଦିଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ହୃଦୟର ଲେନ୍-ଦେନ୍ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଦିଲ୍‌ର ହାଲ୍-ଚାଲ୍ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ ଆତ୍ମିକ ବାଞ୍ଛାଳୀପ କରୁଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ବାଞ୍ଛାଳୀପ କରିବାର ଅନୁଭବ କେବଳ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ କରିପାରିବ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏତେ ସ୍ନେହର ଶକ୍ତି ଅଛି ଯାହାକି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ରଚୟିତା ପିତାଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ବାଞ୍ଛାଳୀପ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ବାଣ ଅବସ୍ଥାରୁ ବାଣୀକୁ ନେଇ ଆସୁଛି । ତୁମେମାନେ ଏଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ଯାହାକି ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହୁଥିବା ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ନେହର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ଦେଉଛ । ଦୁନିଆର ଲୋକମାନେ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାବାଲା କହି ଡାକୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହିଭଳି ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ପିତା ପୁଣି ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ନେହର ବନ୍ଧନରେ ସଦାସର୍ବଦା ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାନ୍ଧିବାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଚତୁର ଅଟ । ଯେତେବେଳେ ବି ମନେ ପକାଉଛ ସେତେବେଳେ ବାବା ହାଜର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ବୟଂ ହଜୁର ହାଜର ଅର୍ଥାତ୍ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆଜି ବିଶେଷ କରି ତବଲ ବିଦେଶୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ଆତ୍ମିକ ବାଞ୍ଛାଳୀପ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏବେ ଏହି ମିଳନ ରତ୍ନରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ପାଲି ମଧ୍ୟ ତବଲ ବିଦେଶୀମାନଙ୍କର ଅଛି । ତେଣୁ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ତବଲ ବିଦେଶୀ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସିଛନ୍ତି । ମଧୁବନ ନିବାସୀ ପିଲାମାନେ ତ ଏମିତି ବି ମଧୁବନ ଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥାନର ନିବାସୀ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ବସି ବିଶ୍ବର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମିଳନ ମେଳା ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ଫେରି ମଧ୍ୟ ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମଧୁବନ ନିବାସୀମାନେ ତ ସବୁବେଳ ପାଇଁ ଅଛନ୍ତି ।

ଆଜି ବିଶେଷ ଭାବରେ ତବଲ ବିଦେଶୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରାଯାଉଛି— ସମସ୍ତେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣି ହୋଇ ବାପଦାଦାଙ୍କର ମୁକୁଟରେ ଚମକନ୍ତୁ ? ସମସ୍ତେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣି ଅଟ ? ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହୁଛ ? କେବେକେବେ ନିଜ ଉପରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ, ବା କେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ବା କେବେ ନିଜର ସଂସ୍କାର ଉପରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ବା କେବେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳର ପ୍ରଭାବରେ ଆସି ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଉନାହିଁ ତ ! ସର୍ବଦା ସବୁ କଥାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହୁଛ ? କେବେକେବେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ, କେବେ କେବେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣି କୁହାଯିବ ? ତୁମେମାନେ କହିଲ ନା— ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣି ଅଟୁ । ପୁଣି ଏପରି ତ କହିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଅଛୁ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନେ ଆମକୁ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । କାରଣ କିଛି ବି ହୋଇଥାଉ ଯେଉଁମାନେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣି ଆତ୍ମା ସେମାନେ କେବେ ବି ନିଜର ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ରୂପା ବିଶେଷତାକୁ ଛାଡିପାରିବେ ନାହିଁ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ବିଶେଷ ଗୁଣ କୁହ ବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କୁହ ବା ଜୀବନର ବିଶେଷ ଶୋଭା ହିଁ ଅଟେ । ଯେପରି କାହାର ଯଦି କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଅତି ପ୍ରିୟ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ତା’କୁ କେବେ ବି ଛାଡିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେହିପରି ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟ ଏକ ବିଶେଷତା । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ବିଶେଷ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଦର୍ପଣ ସଦୃଶ ଅଟେ ଯାହାକି ସାଧାରଣ ଜୀବନ ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଅନ୍ତରକୁ ଦର୍ଶାଇଥାଏ । କାରଣ ସାଧାରଣ ଜୀବନ ଅର୍ଥାତ୍ କେବେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କେବେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ କିନ୍ତୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ରୂପକ ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖି ଅଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ତୁମର ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏହି କଥା ବାହାରିଥାଏ ଯେ ଏମାନେ ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଖୁସିରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁଠାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଅଛି ସେଠାରେ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଖୁସିକୁ ଲୁଚାଇ ଦେଇଥାଏ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ମହିମା । ଯଦି ସଦାକାଳର ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ନାହିଁ ତେବେ ସାଧାରଣ ଜୀବନ କୁହାଯିବ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ହିଁ ସଫଳତାର ସହଜ ଆଧାର । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ହିଁ ସର୍ବ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାରର ସ୍ନେହୀ କରାଜବାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଧନ ଅଟେ । ଯିଏ ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ବତଃ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ନେହ ରହିବ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମାକୁ ସର୍ବଦା ସମସ୍ତେ ଆପେ ଆପେ ନିକଟକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସହଯୋଗୀ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ମେହନତ କରିବା ପାଇଁ ପଡିବ ନାହିଁ ଯେ ମୋତେ ନିକଟକୁ ନିଅ ବା ପାଖକୁ ଡାକ । ମୋତେ ସହଯୋଗୀ କର ବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ତାଲିକାରେ ରଖ । ଚିନ୍ତା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ, କହିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡିବ ନାହିଁ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ବିଶେଷତା ଆପେ ଆପେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସ୍ବବର୍ଣ୍ଣ ସୁଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ପାତ୍ର କରିଦିଏ । ଯେକୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା ପ୍ରତି ଆପେ ଆପେ ସଂକଳ୍ପ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସହଯୋଗୀ ହେବାର ସୁଯୋଗ ମିଳୁଥିବ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ସର୍ବଦା ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ବଭାବ ସଂସ୍କାରକୁ ମିଶାଇ ଦେଇଥାଏ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା କେବେହେଲେ କାହାର ବି ସ୍ବଭାବ ସଂସ୍କାର ଦ୍ବାରା ବିଚଳିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ଏହିଭଳି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା ହୋଇଛ ନା । ଯେପରି

ଭଗବାନ ତୁମମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଲେ, ତୁମମାନେ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ନାହିଁ । ଭାଗ୍ୟ ନିଜେ ତୁମମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଛି । କାରଣ ଘରେ ବସି ଭଗବାନ ମିଳିଯାଇଛନ୍ତି, ଭାଗ୍ୟ ମିଳିଯାଇଛି । ଘରେ ବସି ସର୍ବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚାବି ମିଳିଯାଇଛି । ଯେତେବେଳେ ଚାହିଁବ, ଯାହା ଚାହିଁବ ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ କାରଣ ଅଧିକାରୀ ହୋଇଗଲ ନା । ତେଣୁ ସବୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତୁମର ହୋଇଗଲା । ତେବେ ସେହିଭଳି ସମସ୍ତଙ୍କର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହେବାର, ସେବାକ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ସୁଯୋଗ ଆପେ ଆପେ ମିଳିଥାଏ । ଏହି ବିଶେଷତା ତୁମକୁ ସ୍ବତଃ ହିଁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇଥାଏ । ଯିଏ ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ତା'ପ୍ରତି ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ବତଃ ହିଁ ଅନ୍ତରର ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ବାହାରର ସ୍ନେହ ନୁହେଁ । ଗୋଟିଏ ହେଲା କାହାକୁ ଖୁସି କରିବା ପାଇଁ ବାହାରେ ବାହାରେ ସ୍ନେହ ଦେବା, ଆଉ ଗୋଟିଏ ହେଲା ଅନ୍ତରର ସ୍ନେହ । କାହାକୁ କାହାକୁ ନାରାଜ ନ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସ୍ନେହ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସିଏ ସବୁବେଳେ ସ୍ନେହକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ପାତ୍ର ହୋଇନଥାଏ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମାକୁ ସର୍ବଦା ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତରର ସ୍ନେହ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଚାହେଁ କେହି ନୁଆ ହୋଇଥାଉ କି ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଉ, କେହି କାହାର ଭଲ ରୂପେ ପରିଚିତ ହୋଇଥାଉ କି ନ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ହିଁ ତାକୁ ପରିଚିତ କରାଇଥାଏ । ତାଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେବା ପାଇଁ ବା ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ବସିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ଏହିଭଳି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା ଅଟ ? ପକ୍ଷୀ ଅଟ ନା ! ଏମିତି ତ କହୁ ନାହିଁ— ଏବେ ହେଉଛି । ନା, କୁହ ହୋଇଯାଇଛି ।

ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମାମାନେ ସର୍ବଦା ମାୟାଜାତ୍ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ସଭା ମାୟାଜିତ୍ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସଭା ଅଟେ ନା । ମାୟାକୁ ଦେଖି ବିଚଳିତ ହେଉନାହିଁ ତ । ତେବେ ମାୟା ମଧ୍ୟ କାହା ପାଖକୁ ଆସିଥାଏ ? ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛି ନା ! ଏମିତି କେହି ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି କହିବ ମୋ ନିକଟକୁ ମାୟା ଆସେ ହିଁ ନାହିଁ । ନା, ମାୟା ସମସ୍ତଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସେ କିନ୍ତୁ କେହି କେହି ବିଚଳିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ଆଉ କେହି ତାକୁ ଚିହ୍ନିପାରନ୍ତି ତେଣୁ ଅସ୍ଥିର ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ତେବେ ମର୍ଯ୍ୟାଦାର ସୀମା ଭିତରେ ରହୁଥିବା ବାବାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାକାରୀ ପିଲାମାନେ ଦୂରରୁ ହିଁ ମାୟାକୁ ଚିହ୍ନିପାରନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ମାୟାକୁ ଚିହ୍ନିବାରେ ତେଜି କରିଦିଅନ୍ତି ବା ଭୁଲ୍ କରିଦିଅନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ବିଚଳିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କର ସ୍ଥାନକାର କାହାଣୀ ଯାହାକୁ ତୁମମାନେ ସବୁ ଶୁଣିଛ— ସୀତା କାହିଁକି ଧୋକା ଖାଇଥିଲା ? କାହିଁକି ନା ଚିହ୍ନିପାରିଲା ନାହିଁ । ମାୟାର ସ୍ବରୂପକୁ ଚିହ୍ନି ନ ପାରିବା କାରଣରୁ ଧୋକା ଖାଇଲା । ଯଦି ଚିହ୍ନି ପାରିଥା'ନ୍ତା ଯେ ଇଏ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୁହେଁ କି ଭିକାରୀ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ, ଇଏ ତ ରାବଣ ଅଟେ ତେବେ ଶୋକ ବାଟିକାର ଏତେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ପଡ଼ିନଥା'ନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ବିଳମ୍ବରେ ଚିହ୍ନିବା କାରଣରୁ ଧୋକା ଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିଲା ଏବଂ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ଏବଂ ଯୋଗୀରୁ ବିଯୋଗୀ ହୋଇଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ରାମଙ୍କ ନିକଟରେ ରହିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଦୂରରେ ରହିଲା । ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ବରୂପ ଆତ୍ମାରୁ ମାଗିବାବାଲା ବା ଡାକିବାବାଲା ଆତ୍ମା ହୋଇଗଲା । କାରଣ ? ପରଶୁବାର ଶକ୍ତି କମ୍ ଥିଲା । ତେଣୁ ମାୟାର ରୂପକୁ ଚିହ୍ନିବାର ଶକ୍ତି କମ୍ ଥିବା କାରଣରୁ ମାୟାକୁ ଚିହ୍ନିଦେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପିଲାମାନେ ନିଜେ ବିଚଳିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଚିହ୍ନିବାର ଶକ୍ତି କମ୍ କାହିଁକି ହୋଇଯାଉଛି ଯାହାକି ଯଥା ସମୟରେ ଚିହ୍ନିପାରୁନାହାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପଛରେ ଚିହ୍ନିଛନ୍ତି ? ଏହାର କାରଣ କ'ଣ ? କାହିଁକି ନା ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଉପରେ ଚାଲୁନାହାନ୍ତି । କେତେବେଳେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, କେତେବେଳେ ନାହିଁ । କେତେବେଳେ ଉମଙ୍ଗ ଉତ୍ସାହରେ ରହୁଛନ୍ତି, କେତେବେଳେ ରହୁନାହାନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ସବୁବେଳେ ଆଜ୍ଞାକୁ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରିଥା'ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଆଜ୍ଞା ରୂପକ ରେଖା ଭିତରେ ନ ରହିବା କାରଣରୁ ଯଥା ସମୟରେ ମାୟା ଧୋକା ଦେଇ ଦେଇଥାଏ, କାରଣ ମାୟା ଭିତରେ ପରଶୁବାର ଶକ୍ତି ବହୁତ ଅଛି । ମାୟା ଦେଖୁଛି— ଇଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁର୍ବଳ ଅଛି ତେଣୁ ଏହି ଦୁର୍ବଳତା ଆଧାରରେ ମୁଁ ଏହାକୁ ନିଜର କରିପାରିବି । ମାୟାର ଆସିବାର ରାସ୍ତା ହିଁ ହେଉଛି ଦୁର୍ବଳତା । ଟିକିଏ ରାସ୍ତା ମିଳିଗଲେ ମାୟା ତୁରନ୍ତ ଆସିଯାଏ । ଯେପରି ଆଜିକାଲି ତାକୁମାନେ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ? ଯଦିଓ ଦରଜା ବନ୍ଦ ଥିବ କିନ୍ତୁ ଭେଙ୍ଗିଲେଟର ଅର୍ଥାତ୍ ଘର ଭିତରକୁ ବାୟୁ ଚଳାଚଳ କରିବା ପାଇଁ ଛାତ ତଳେ ସିମେଣ୍ଟ ଜାଲିଲାଗିଥିବା ସ୍ଥାନ ବା ସ୍ଥାଏ ଲାଇଟ୍ ବାଟ୍ ଦେଇ ମଧ୍ୟ ଭିତରକୁ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଟିକିଏ ବି ସଂକଳ୍ପ ମାତ୍ରରେ ବି ଦୁର୍ବଳ ହେବା ଅର୍ଥ ମାୟାକୁ ରାସ୍ତା ଦେବା । ସେଥିପାଇଁ ମାୟାଜିତ୍ ହେବାର ବହୁତ ସହଜ ଉପାୟ ହେଲା— ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ରୁହ । ସାଥୀରେ ରହିବା ଅର୍ଥ ଆପେ ଆପେ ମର୍ଯ୍ୟାଦାର ରେଖା ଭିତରେ ରହିବା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟୀ ହେବାର ମେହନତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ସଦା ସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରହିବ ତେବେ ଆପେ ଆପେ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ହୋଇଯିବ, କାରଣ ସଂଗର ରଙ୍ଗ ଆପେ ଆପେ ଲାଗିଯିବ । ତେଣୁ ବୀଜକୁ ଛାଡ଼ି କେବଳ ଶାଖା ଗୁଡ଼ିକୁ କାଟିବାର ମେହନତ କର ନାହିଁ । ଆଜି କାମ ବିକାର ଜିତ୍ ହୋଇଗଲା, କାଲି କ୍ଳୋଧଜିତ୍ ହୋଇଗଲା, ନା ସଦାକାଳ ପାଇଁ ବିଜୟୀ ହୁଅ । ଯେତେବେଳେ ବୀଜରୂପ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବକାର ଗୁଡ଼ିକର ବୀଜକୁ ହିଁ ସମାପ୍ତ କରିଦେବ ସେତେବେଳେ ବାରମ୍ବାର ମେହନତ କରିବାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ, ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ବୀଜରୂପ ପିତାଙ୍କୁ ସାଥୀରେ ରଖ । ତେବେ ମାୟାର ବୀଜ ଏଭଳି ଭୟ ହୋଇଯିବ ଯେଉଁଥିରୁ ଆଉ

କେବେ ବିକାରର ଅଂଶ ବି ବାହାରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଏମିତି ବି ନିଆଁରେ ପୋଡ଼ିଯାଇଥିବା ବୀଜରୁ କେବେହେଲେ ଫଳ ମିଳିନଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ବୃକ୍ଷ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇନଥାଏ ।

ତେଣୁ ସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରୁହ, ସବୁଷ୍ଟ ରୁହ— ତେବେ ମାୟା କ'ଣ କରିପାରିବ ! ସମର୍ପିତ ହୋଇଯିବ । ମାୟାକୁ ସମର୍ପିତ କରାଇବା ଜଣା ନାହିଁ କି ? ଯିଏ ନିଜେ ସରେଶ୍ୱର ହୋଇଥିବ ମାୟା ମଧ୍ୟ ତା' ନିକଟରେ ନିଶ୍ଚିତ ସରେଶ୍ୱର ହୋଇଯିବ । ତାହାହେଲେ ମାୟାକୁ ସରେଶ୍ୱର କରିଛ ନା ଏବେ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛ ? । ଏବେ ହାଲ୍-ଚାଲ୍ କ'ଣ ? ଯେପରି ନିଜର ସରେଶ୍ୱର ହେବାର ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରୁଛ ସେହିପରି ମାୟାକୁ ସରେଶ୍ୱର କରାଇବାର ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରିସାରିଛ ନା ଆଗକୁ କରିବ ? ହୋଲା ହୋଇଗଲା ଅର୍ଥ ଉତ୍ସବ ପାଳନ ହୋଇଗଲା ବା ଜଳିଗଲା । ପୁଣି ସେଠାକୁ ଯାଇ ଏପରି ପଡ଼ି ତ ଲେଖିବ ନାହିଁ ଯେ କ'ଣ କରିବି, ମାୟା ପୁଣି ଆସିଗଲା । ଖୁସିର ସମାଚାର ଲେଖିବ ନା ! ସମର୍ପଣ ସମାରୋହ କେତେ ପାଳନ କରିଲ ତାହା ଲେଖିବ । ମୋର ତ ହୋଇଗଲା କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ମାୟାକୁ ସରେଶ୍ୱର କରାଇଛି, ଏହିଭଳି ସମାଚାର ଲେଖିବ । ଆଜ୍ଞା !

ଯେତିକି ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହର ସହିତ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଉମଙ୍ଗ ଉତ୍ସାହରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସବୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା ରୂପରେ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ତେବେ ଲଗନ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି କାରଣ ଲଗନର ଚିହ୍ନ ହେଲା ଏତେ ଦୂରରୁ ଆସି ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛ । ରାତି ଦିନ ଲଗନର ସହିତ ଦିନ ଗଣି ଗଣି ଶେଷରେ ଏଠାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲା । ଯଦି ଲଗନ ନଥା'ନ୍ତା ତେବେ ପହଞ୍ଚିବା ମଧ୍ୟ କଷ୍ଟକର ହୋଇଥା'ନ୍ତା । ତେଣୁ ଲଗନ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ନେହରେ ତ ନିଶ୍ଚିତ ପାଏ ନା । ପାଏ ହେବାର ପ୍ରମାଣପତ୍ର (ସାର୍ତ୍ତାଫିକେଟ୍) ତ ମିଳିଗଲା ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟରେ ପାଏ । ପୁଣି ବି ବାପଦାଦା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଚିହ୍ନିବାର ଦୃଷ୍ଟି ତାକ୍ଷଣ ଅଛି । ଦୂରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ଯାଇଛ ଏବଂ ସାଥୀରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେଶ ଭିତରେ ଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ଚିହ୍ନିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଦୂରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନିପାରିଛ । ବାବାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ତାଙ୍କୁ ନିଜର କରିଛ ବା ତାଙ୍କର ହୋଇଯାଇଛ । ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା ବିଶେଷ ଭାବରେ ଅନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବାରେ ଯେପରି ଆଗୁଆ ହୋଇଗଲା ସେହିପରି ମାୟାଜିତ୍ ହେବାରେ ମଧ୍ୟ ନମ୍ବରଫାନ ହୋଇ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଯାହାକି ବାପଦାଦା ମାୟାଦ୍ୱାରା ହଳତଲ୍ ହେଉଥିବା କୌଣସି ବି ଆତ୍ମାକୁ ତୁମ ନିକଟକୁ ପଠାଇପାରିବେ ଯେ ଏହି ପିଲାମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ମାୟାଜିତ୍ ହେବାର ଅନୁଭବ ପଚାର । ଏହିଭଳି ଉଦାହରଣମୂଳକ ହୋଇ ଦେଖାଅ । ଯେପରି ମୋହଜିତ୍ ପରିବାରର କାହାଣୀ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ ସେହିପରି ମାୟାଜିତ୍ ସେଠାର ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେଉ । ଏହା ଏପରି ସେଠାର ଯେଉଁଠି କେବେ ବି ମାୟା ଆକ୍ରମଣ କରିପାରୁ ନାହିଁ । ତେବେ ମାୟା ଆସିଯିବା ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଆକ୍ରମଣ କରିନପାରୁ । ତେଣୁ ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ନେବ ନା । ଏଥିରେ ନମ୍ବର ଥାନ କିଏ ହେବ ? ଲକ୍ଷ୍ମନ, ନା ଅଷ୍ଟେଲିଆ ନା ଆମେରିକା ? ପ୍ୟାରିସ୍ ହେବ, ନା ଜର୍ମାନୀ ହେବ, ନା ବ୍ରାଜିଲ୍ ହେବ, କିଏ ନମ୍ବରଫାନ ହେବ ? ଯିଏକି ହୁଅନ୍ତୁ ବାପଦାଦା ଏହିଭଳି ଚୈତନ୍ୟ ମ୍ୟୁଜିକ୍ସମ୍ ନାମ ସଭାରେ ଶୁଣାଇବେ । ଯେପରି ଆକ୍ରମଣ ମ୍ୟୁଜିକ୍ସମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସଂଗ୍ରହାଳୟକୁ ନମ୍ବରଫାନ ବୋଲି କହୁଛ । ସେବାରେ ଏବଂ ସାଜସଜ୍ଜାରେ ଉଭୟରେ ନମ୍ବରଫାନ । ସେହିଭଳି ମାୟାଜିତ୍ ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚୈତନ୍ୟ ମ୍ୟୁଜିକ୍ସମ୍ ହେବା ଦରକାର । ସାହସ ଅଛି ନା । ଏଥିପାଇଁ ଏବେ ଆଉ କେତେ ସମୟ ଦରକାର ? ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ପୁରସ୍କାର ଦିଆଯିବ ଯେଉଁମାନେ କି ପ୍ରଥମେ କିଛି କରି ଦେଖାଇବେ । ତେଣୁ ଶେଷରେ ଆସି ତାକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଦେଖାଅ । ଭାରତବାସୀ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର ରେସ୍ କରନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଅ । ବାପଦାଦା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦେଉଛନ୍ତି, ୮ ନମ୍ବର ଭିତରେ ଆସିଯାଅ । କାରଣ ୮ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ପୁରସ୍କାର ମିଳିବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ପୁରସ୍କାର ମିଳିବ । ଏପରି ଭାବୁ ନାହିଁ ତ ଲକ୍ଷ୍ମନ ଏବଂ ଅଷ୍ଟେଲିଆ ତ ପୁରୁଣା, ଆମେ ତ ଏବେ ନୂଆ ନୂଆ ଆସିଛୁ । ସବୁଠାରୁ ଛୋଟ ଅର୍ଥାତ୍ ନୂଆ ସେଠାର କିଏ ? ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ଛୋଟ ହୋଇଥାଏ ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୋଇଥାଏ । ଏମିତି ବି ଛୋଟମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ । ବଡ଼ ତ ବଡ଼ ହିଁ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଛୋଟ ବାପ ସମାନ ଅଟନ୍ତି । ସବୁକିଛି କରିପାରିବେ, ତାଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି ବି ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । ଗ୍ରୀସ୍, ଟେମ୍ପା, ରୋମ୍- ଏମାନେ ସବୁ ଛୋଟପିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ନୂଆ କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ତ ବହୁତ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଟେମ୍ପା କ'ଣ କରିବ ? ଟେମ୍ପା ଅର୍ଥାତ୍ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିବ ? ସେଠିକାର ନିର୍ମାଣ ଟୀଚର ଆସିଥିଲେ ଯାହାଙ୍କୁ ବାବା କହିଥିଲେ ଟେମ୍ପାକୁ ଟେମ୍ପାଲ୍ କରିଦିଅ । ଯିଏ ବି ଟେମ୍ପାକୁ ଆସିବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚୈତନ୍ୟ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଦେଖୁ ଖୁସି ହୋଇଯିବେ । ତେଣୁ ତୁମେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ରାଜାମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଅ । କେବଳ ତୁମେ ରାଜାମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲେ ପ୍ରଜାମାନେ ତ ତୁରନ୍ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯିବେ । କାରଣ ରାଜ ପରିବାରର ସହସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । ଏବେ ତ ରାଜ ପରିବାର ଏବଂ ରାଜଧାନୀ ତିଆରି ହେଉଛି, ଏହା ପରେ ପ୍ରଜା ତ ଅନେକ ଆସିଯିବେ । ଏତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ଆସିଯିବେ ଯାହାକି ତୁମେମାନେ ଦେଖୁ ଦେଖୁ

ବିବ୍ରତ ହୋଇଯିବ, କହିବ ବାବା ଏବେ ବନ୍ଦ କର । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀମାନେ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ ନା, ମୁକୁଟ ଏବଂ ତିଳକଧାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ ତେବେ ତ ପ୍ରଜାମାନେ ଜୀ ହଜୁର କହିବେ । ଯଦି ମୁକୁଟଧାରୀ ନହେବ ତେବେ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ କିପରି ରାଜା ବୋଲି ମାନିବେ । ତେଣୁ ରାଜକୀୟ ପରିବାର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଭଲ ସମୟରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛ ଯାହାକି ରାଜକୀୟ ପରିବାରରେ ଜନ୍ମ ନେବାର ଅଧିକାରୀ ଅଟ । ଏବେ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର ଆସିବାର ସମୟ ମଧ୍ୟ ଆସିଯିବ । ରାଜା ହେବାର ଲକ୍ଷଣ ସବୁ ଜାଣିଛ ନା । ଏବେଠାରୁ ହିଁ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ତଥା ବିଶ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହୋଇଯାଅ । ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିକଟତମ ଏବଂ ସହଯୋଗୀ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ନିକଟରେ ରହିବେ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ଚଳାଇବାରେ ସହଯୋଗୀ ହେବେ । ଏବେ ସେବାରେ ସହଯୋଗୀ ହେବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାଜ୍ୟ ଚଳାଇବାରେ ସହଯୋଗୀ ହେବେ । ତେଣୁ ଏବେଠାରୁ ଟେକ୍ କର ରାଜା ଅଟ ନା କେବେ ରାଜା କେବେ ପ୍ରଜା ହୋଇଯାଉଛି ! କେବେ ଅଧୀନ କେବେ ଅଧିକାରୀ । ସଦାକାଳର ରାଜା ଅଟ ? ତୁମେମାନେ କେତେ ଭାଗ୍ୟବାନ ? ଏପରି ମଧ୍ୟ ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ତ ପଛରେ ଆସିଛୁ । ଏକଥା ପଛରେ ଯେଉଁମାନେ ଆସିବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭାବିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେମାନେ ତ ଭଲ ସମୟରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛ ତେଣୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟ । ଏପରି ଭାବନାହିଁ ଯେ ଆମେ ତ ପଛରେ ଆସିଛୁ ତେଣୁ ରାଜା ହୋଇପାରିବୁ କି ନାହିଁ ! ରାଜ ପରିବାରରେ ଆସିପାରିବୁ କି ନାହିଁ ? ସବୁବେଳେ ଏହି କୁଥା ଭାବ ଯେ ଆମେ ଆସିବୁ ନାହିଁ ତ ଆଉ କିଏ ଆସିବ ? ଆମକୁ ଆସିବାର ହିଁ ଅଛି । କିଏ ଜାଣେ ଏଭଳି କରିପାରିବି କି ନାହିଁ, କିଏ ଜାଣେ ଏହା ହେବ କି ନାହିଁ..... ଏଭଳି ଭାବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଜାଣିଛି ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ମୁଁ ହିଁ କରିଛି, ଏବେ କରୁଛି ଏବଂ ସବୁ କ୍ଷଣରେ କରୁଥିବି । ବୁଝିଲ !

କେବେ ବି ଏପରି ଭାବିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ତ ବିଦେଶୀ, ଏମାନେ ଦେଶୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାରତବାସୀ । ଏମାନେ ଇଣ୍ଡିଆନ, ଆମେ ଫରେନର । ଆମର ଚଳଣି ଅଲଗା । ଏମାନଙ୍କର ଅଲଗା । ଏହା ତ କେବଳ ପରିଚୟ ପାଇଁ ହିଁ ତବଳ ବିଦେଶୀ କୁହାଯାଉଛି । ଯେମିତି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଏମାନେ କର୍ଷାଟକବାଲା, ଏମାନେ ୟୁ.ପି. ବାଲା । ସମସ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତ ଅଟ ନା । ଚାହେଁ ଭାରତୀୟ ହୋଇଥାଅ, ଚାହେଁ ବିଦେଶୀ ହୋଇଥାଅ, ସମସ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ଆମେ ବିଦେଶୀ ଏଭଳି ଭାବିବା ଭୁଲ୍ । ନୁଆ ଜନ୍ମ ନେଇ ନାହିଁ କି ? ପୁରୁଣା ଜନ୍ମ ତ ବିଦେଶରେ ନେଇଥିଲ । ନୁଆ ଜନ୍ମ ତ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କୋଳରେ ନେଇଛ ନା । ଏହା ତ କେବଳ ପରିଚୟ ପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସଂସ୍କାରରେ ବା ବୁଝିବାରେ କେବେ ବି ଅନ୍ତର ଅନୁଭବ କରିବ ନାହିଁ କାରଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବଂଶର ଅଟ ନା ! ଆମେରିକା ବା ଆଫ୍ରିକା ବଂଶର ତ ନୁହେଁ ନା । ସମସ୍ତଙ୍କର ପରିଚୟ କ'ଣ ଦିଆଯାଉଛି ଶିବୁବଂଶୀ ବ୍ରହ୍ମକୁମାର କୁମାରୀ । ତେବେ ଗୋଟିଏ ବଂଶର ହୋଇଗଲ ନା । କେବେ ବି ପରିଚୟ ଦେବାରେ ଅନ୍ତର ରଖ ନାହିଁ । ଭାରତୀୟମାନେ ଏଭଳି କରୁଛନ୍ତି, ବିଦେଶୀମାନେ ଏଭଳି କରୁଛନ୍ତି, ନା । ଆମେ ସମସ୍ତେ ସମାନ । ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଜଣେ, ରାସ୍ତା ଗୋଟିଏ, ପ୍ରଥା-ପରମ୍ପରା ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ, ସ୍ୱଭାବ-ସଂସ୍କାର ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ତେବେ ଦେଶୀ ଏବଂ ବିଦେଶୀର ଅନ୍ତର କେଉଁଠୁ ଆସିଲା ? ନିଜକୁ ବିଦେଶୀ କହିବା ଦ୍ୱାରା ଦୂରେଇ ଯାଉଛ ତେଣୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମବଂଶୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ଆମେ ବିଦେଶୀ ବା ଆମେ ଗୁଜୁରାଟୀ ସେଥିପାଇଁ ଏହିଭଳି ହେଉଛି । ନା, ସମସ୍ତେ ଜଣେ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଏହା ହିଁ ତ ଏଠିକାର ବିଶେଷତା ଯାହାକି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସଂସ୍କାର ମିଶି ଗୋଟିଏ ସଂସ୍କାର ହୋଇଯାଇଛି । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମ, ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଜାତି-ପାତି ସବୁ କିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ଜଣଙ୍କର ହୋଇଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ହୋଇଯାଇଛି । ବୁଝିଲ ! ଆଜ୍ଞା !

ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ବିଶେଷତା ସମ୍ପନ୍ନ ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଦ୍ୱାରା ସେବାରେ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ତଥା ବିଶ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହେଉଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ଯାଦପ୍ୟାର ଏବଂ ନମସ୍କେ ।

ବରଦାନ:- ସାଧନଗୁଡ଼ିକୁ ନିର୍ଲେପ ବା ନ୍ୟାୟ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଥିବା ବେହଦର ବୈରାଗୀ ହୁଅ ।

ବେହଦର ବୈରାଗୀ ଅର୍ଥାତ୍ କାହା ସହିତ ବି ମୋହର ଆକର୍ଷଣ ନଥିବ, ସେମାନେ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୋଇଥିବେ । ଏହିଭଳି ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହେବା ହିଁ ଅନ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ଅଲଗା ହେବ । ଯଦି ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ନୁହେଁ ତେବେ ଅନ୍ୟ ସବୁଥିରୁ ଅଲଗା ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ବରଂ ଆକର୍ଷଣରେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଯିବ । ଯିଏ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୋଇଥିବ ସେ ସମସ୍ତ ଆକର୍ଷଣ ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହୁଥିବ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁଥିରୁ ଅଲଗା ହୋଇଥିବ ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ନିର୍ଲେପ ସ୍ଥିତି ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଭାବମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତି ଯାହାକି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିନାଶୀ ଆକର୍ଷଣର ପ୍ରଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ ନୁହେଁ । ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ରଚନାକୁ ବା ସାଧନ ଗୁଡ଼ିକୁ ନିର୍ଲେପ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଛନ୍ତି ସେହି ବେହଦର ବୈରାଗୀ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ରାଜରାଜ ଅଟନ୍ତି ।

ସ୍ନୋଗାନ:- ଯଦି ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟତା ଏବଂ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଥିବ ତେବେ ସାହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଯିବେ ।